

man kunde tænke sig som Nordvestkysten af Syl-land, ligesom om han vilde styre lige op paa Landets Sandbund; jeg siger ikke Landstinget, thi jeg vilde da falde ud af Billedet. Det slog over den første Reule, uagtet et Medlem af Redningsmandsstabet, det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) foreslog, at man skulde lade det blive siddende der, men det kan maasse være rimeligt, at det bliver siddende paa den anden Reule, som jo skal være den farligste, og der hugger sig i Stykker. Jeg har kun udkastet dette Drømmebillede for derved at faae en Slags moralsk Ret til at gjøre den før omtalte Sammenligning og paa en Maade at rive en Planke ud af Forslaget, idet jeg vil gjøre opmærksom paa det Fortrin ved det, at det ikke alene lægger Skat paa Indkomsten, men tillige paa Formuen. Jeg ser af den Betænkning af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Udvalg, som er omdelt tilligemed det foreliggende Forslag, at dette Regjeringsforslag ligesom har flere Fædre. Det har til nærmeste Forældre den høie Regjering, om jeg maa bruge et saadant Udtryk, men som fjernere Forældre, som Bedsteforældre har det Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, og som endnu fjernere maasse Kjøbenhavns Magistrat. Denne Betænkning indeholder flere Oplysninger med Hensyn til den historiske Udvikling af det foreslagte Regjeringsforslag, og man faar da saaledes at vide, hvorfor man ikke har troet at kunne gaa ind paa at foreslaa en Beskatning af Formuen, man frygtede nemlig for, at denne skulde flygte for Staten; men derom tror jeg dog, man tør være nogen Tvivl. Der kan vel gives de Formuer, som vilde flygte for Staten, ligesom man ser det gaa med Hensyn til en anden Pligt, nemlig Børnepligten; der findes Børnepligtige, som flygte for denne, og hvis vi her behandlede et Lovforslag om at indføre den almindelige Børnepligt fra ny af, hvis vi ikke havde den forveien, var det ikke umuligt, at vi vilde kunne komme til at høre den Indvending imod den almindelige Børnepligt, at de Børnepligtige vilde flygte for den; men jeg tror, at der ligesaa lidt er Fare for, at det ene som at det andet skulde ske. Jeg tror virkelig, at den Opgave at lægge en høiere Skat paa Formuen end paa Indtægten vil kunne løses, uden at derfor Formuen skulde flygte saa stærkt, at der vilde blive Fare for, at Skatten skulde forringes. — Der er dernæst et andet meget vigtigt Punkt, som ligeledes omtales i den nævnte Betænkning, idet man nemlig ikke har troet at kunne gaa ind paa en høiere Beskatning af de større Indtægter i Forhold til de mindre; men ogsaa i denne Henseende tror jeg, at de Grunde, der ere fremsatte, ikke kunne regnes for at være aldeles holdbare. Der er særlig henpeget til, at man kunde tænke sig, at dygtige, driftige og virksomme Folk vilde trække sig bort; men der er den Indvending at gjøre herimod, at Udvalgets Betænk-

ning kun gjælder for Kjøbenhavn, og da Staten nu skal udvides til hele Danmark, tror jeg ikke, at denne Fare længere er saa stor. Disse Folk kunne naturligvis ogsaa udvandre, men jeg tror alligevel, at det er en Fare, som ikke behøver at vække frydelig Skrek. Disse to Spørgsmaal, som altsaa ikke ere blevne medoptagne i Forslaget, have imidlertid i mange Aar været Gjenstand for saa udførlig Forhandling, de have i de forud for de sidste Følleskingsvalg gaade Møder været behandlede paa saa mange Steder, der har været hørt saa mange Røster derom rundt omkring paa Valgmøderne, og man har set saa Meget derom i Bladene, at jeg tror, man tør sige, at den almindelige Mening hos det overveiede store Flertal af Folket gaar ud paa, at, naar vi skulle have en saadan Skat, bør det ikke alene være en almindelig Indkomsskat, men tillige en Skat paa Formue og en Skat, hvorved de store Indtægter forholdsvis blive beskattede høiere end de mindre. — I Overrigt skal jeg nærmest holde mig til nogle enkelte Punkter, og jeg skal da først dvæle noget ved § 7, hvori der staar: „Kongen bestemmer den Skat, som Medlemmerne af Kongehuset have at yde“. For ikke at blive misforstaaet, vil jeg forudsende den Bemærkning, at jeg, naar jeg kommer til at tale om Kongen, slet ikke tænker paa Hans Majestæt Kongen, hvis Person ifølge Grundloven er hellig og ukrænkelig, og som ikke maa drages ind under Forhandlingerne, men jeg taler naturligvis uden Hensyn til, hvem Personen er. Hvis denne Bestemmelse skal forstås, som jeg opfatter den, kan Kongen ogsaa bestemme sin egen Skat, thi han er jo Medlem af Kongehuset; men der væltes Tvivl herom, naar man læser videre, idet der staar i § 8, at Civillisten er fri for at svare Skat. Det er muligt, at jeg tager feil og ikke forstaar at læse, men jeg kan ikke se Andet, end at der dermed maa menes noget Sigtende, som naar der staar i § 11, at vi Smaaborgere her i Kjøbenhavn faae fradraget det første halve Tusinde Rigsdaler, saaledes at Meningen er, at Kongen kan fradrage den første halve Million, og at han derefter selv kan bestemme sin Skat af de private Indtægter, han maatte have foruden Civillisten. Jeg kan ikke indse, at der kan være noget mindre Loyalt i at lægge Skat paa Civillisten, og den er jo ogsaa som bekendt beskattet i det Mindste i England og i Italien; det er muligt, at mere saghyndige Medlemmer kunne nævne flere Riger, hvor den ogsaa er beskattet, hvor der hviler Indkomsskat paa den. Der kan nu reises det Spørgsmaal, om Civillisten forholdsvis er saa lille i Danmark, at dette skulde være en Grund til at fritage den, og med Hensyn til dette Spørgsmaal, som jeg tror, det er aldeles Loyalt at rejse under denne Sags Behandling, skal jeg tillade mig saa kort som muligt at give nogle statistiske Oplysninger, som jeg med megen Nøie har sammenbraget; men da dette er et Spørgsmaal, jeg skal